

D. Virginis Oetinganæ Historia

Irsing, Jakob

Monachii, 1643

C. IV. Quando Oetinga Christi legem acceperit.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64940](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64940)

*Quando Oetinga, siue Pons Oeni
Christi legem acceperit.*

DRupertum Boicæ gentis Apo-
stolum, ducémque ad Chri-
stianæ veritatis cognitionem
fuisse, cùm veterum monumentis
litterarum, tum famâ ad nos à maio-
ribus profectâ luculenter affirmatur.
At verò quo anno Boicam inierit,
Christiq; imbuere doctrinâ cœperit,
in magnâ varietate sunt, & dissensio-
ne scriptores. Causam disceptatio-
ni præbuere Childeberti, Franco-
rum Reges. etenim cùm antiquissi-
ma Ruperti Vita, quam Surius ad
xxvii. Martii diem recitat; eius ad-
uentum ad Childebertum referat;
alii secundum, alii tertium intelli-
gunt; alii secundo aliquot annis
postponunt. Verùm uti in alio at-
que alio Childeberto, alii atque alii
consentiunt; ita de certo anno in di-
uersas opinationes dissipantur.

Qui

Qui primo Childeberto, Parisien-
 sium Regi, supparem faciunt Ruper-
 ti aduentum; eorum alii annum
 DXL. alii DXXXVII. alii DXXXV.
 alii DXX. edunt. Multis autem mo-
 mentis approbare conantur, ultra
 hunc Childebertum non posse pro-
 ferri D. Ruperti aduentum. Primùm
 quidem constat, Theodelindam,
 Garibaldi I. Boiorum Regis filiam,
 Authari Longobardorum Regi in-
 matrimonium datam, anno Christi
 DXC. &, eodem Authari demor-
 tuo, Agilulpho nuptam. Fastidito
 autem Arriani mariti connubio, Ca-
 tholicam Agilulpho veritatem per-
 suasisse: Longobardos, Regis auctori-
 tatem secutos, eandem amplexos es-
 se. Quis autem Theodelindam Chri-
 stianâ doctrinâ erudiuit, si sexcente-
 simum post Christi annum, quod alii
 dicunt, Boicam ingressus est Ruper-
 tus, cùm hic, omnium consensione,
 primus gentis doctor habeatur? Qui
 venif-

*Sig. l. i. Reg.
 Ital.*

venisse anno quingentesimo octo-
 gesimo tradunt, Theodonem ali-
 quem tunc Boiis imperasse demon-
 strēt necesse est: nemo enim est, quin
 ad aliquem Theodonem Ruperti
 aduentū referat. atqui ad eum annū
 nullus Theodo commemoratur.
 Iam Theodoni, quem sacro fonte
 tinxit Rupertus, nupta erat Regino-
 trudis: Theodoni, qui ad annum DC
 XVI. profertur, Gleichtrudis, qua
 Lungauia ad D. Michaëlis cum ma-
 rito sita est. Adhac, qui à S. Ruperto
 Baptismate sacro initiatus est Theo-
 do, ante Rupertum mortem oppeti-
 it: qui circa sexcentimum deci-
 mum sextum vixit, post Rupertum
 vitâ concessit. Deinde S. Ruper-
 tus ad minus annos quadraginta Sa-
 lisburgensi Ecclesiæ præfuit, magno
 scriptorum veterum consensu. Qui
 autem anno sexcentesimo decimo
 sexto in Boicam venisse tradunt, nu-
 merum annorum longè minorem ei
 tribu-

*Rynn. in
 Chron. Sa-
 lisb.*

*Sur. V. S.
 Rup.*

tribuant oportet, cum, si non vigesimo tertio, certe vigesimo octavo dicti sæculi anno vitam finierit. Præterea litteris famaque veteri traditur, quædam Boicæ templa ante annum sexcentimum à D. Ruperto fuisse dedicata; cœnobîa quædam condita: utpote Ratisbonense Oeringanumque Deiparæ sacellum, vtrumque *Vetus* appellatum: sacrum D. Georgio Weltenburgense cœnobium: S. Petri Salisburgense: Mariæ in monte, ut vocant, Nonnarum: S. Maximiliani: S. Petri Seekirchen-
se. Ad extremum uti Græci Olympiadibus, Romani Consulibus; ita Franci Regibus Parisiensibus tempora notare consueverunt. Cùm ergo Childebertus secundus Metensibus, primus Parisiensibus imperaverit; auctores, qui Childeberto Ruperti ad Boios aditum æquarunt, Parisiensem, non Metensem respicere debuerunt.

Gordon.

Qui

Andr. Ra-
visb. Abbas
Attarch.
Arenpek.
Velfer l. 4.
Rader. in
V. S. Rup.
Brunn. l. 5.

Qui Ruperti aduentum vltra
 Childebertum secundum, qui anno
 DC. decessit, proferunt; eorum alii
 annum DC. XII. alii DC. XVI. no-
 tant. Plurimum apud hos potest
 Arnonis Pontificis Salisburgensis,
 auctoritas. Is in Indice, quo Prin-
 cipum Boiorum in illam Ecclesiam
 liberalitatem complectitur, disertè
 Theodonis filium, & nepotem no-
 minat. Vnde ratiocinantur, eum
 Theodonem à Ruperto Christianis
 adiunctum, qui filium habuerit, &
 nepotem: talem autem circa annum
 sexcentesium decimum sextum
 Boicæ principatum obtinuisse. Inde
 neque ad Theodonem alium, neque
 ad Childebertum primum, quippe
 longissimo antè tempore vitâ fun-
 ctos Ruperti aduentum referri pos-
 se. Deinde cum auctor Vitæ S. Ru-
 perti Childeberto Francorum Regi
 eius aduentum notet; aiunt eum
 Childebertum intelligendum, à quo
 iura

iura Vangiones, quorum Pontifex erat Rupertus acceperunt. non autem acceperunt à primo, qui Parisiense; sed à secundo, qui Metense, siue Austrasiæ Regnum gubernauit. ex quo consequens esse videtur, immigrationem Ruperti in Boicam non esse ad primi Childeberti tempora retrahendam. Atque eorum, qui ita sentiunt, magna est hodie in historiâ Boiorum auctoritas. Haræus circa tertii Childeberti tempora Rupertum Boicæ inducit. Sed absque scriptorum argumentorúmque fide. Ego, quoniam hæc disceptare curatius ad alios pertinet, nihil ausim statuere. Itaque, permissio lectoribus arbitrio, è salebris inæquiora procedo.

Erat Theodoni iuncta matrimonio Reginotrudis, Francis orta Regibus, Childeberti, vel Theodeberti filia, veritate moribúsq; Christianis imbuta. Ea marito auctor fuit, vt

C

doctri-

doctrinam Catholicam in Boicam
 adscisceret, & cum subiectis populis,
 relicto idolorum cultu, vera sacra
 complecteretur. Diuinæ legis in-
 terpretem perquirentibus occurrit
 Rupertus, Vangionum (hodie Wort-
 matiensis appellatur) Episcopus,
 regio Francorum sanguine, vitæ san-
 ctitate, factorumque gloriâ inclytus.
 Qui Reginoburgum (Boicæ Regiam
 euocatus, Theodonem Christiani-
 præceptis eruditum, cum magni
 procerum populique multitudine
 sacris Baptismi aquis abluit, genti-
 vniuersæ ad veri cultum Numinis
 ditum referauit. Obiit exinde, & ad
 veritatis lucem erectâ Pannoniâ, re-
 búsque Laureacensis Ecclesiæ, pen-
 collapsæ, restitutis, reliquum obien-
 Ripense Noricum, incolas ad Chri-
 sti legem accipiendam eloquenti
 diuinâ permouit. Quo tempore
 Pons Oeni, siue Oetunga, Noric
 vrbs, felici veritatis lustrata fide
 Chri-

Christianis populis accessit. Complurium sententia est, Ottonem ibi Theodonis fratrem imperasse, urbi que nouum, de suo, nomen Oettingam indidisse, utpote qui eam bellorum cladibus deformatam instaurarit, regioque palatio exornarit. Ad hæc à D. Ruperto Christianam legem edoctum, sacroque fonte ablutum esse. Pro quibus militat constans vetustatis fama, sæpe, tacentibus libris, vnica rerum præteritarum nuncia: cuius pondus ac vim ostendit Gretserus in Diuis Aichstettensibus. Accedit vetus ad portam sacelli, occidenti obiectam, suspensa tabula: quâ res cum anno continetur his verbis:

*Auent. in
Annal.
Hund 1. p.
Annal. vato
Eccles.
Canis l. 3.
de B. V. &c.*

ÖTTINGA OLIM NVNCV-
PABATVR PONTIVS, RO-
MANIS SVBDITA. DVX
OTTO SACRA LYMPHA
PER D. RVPRECHTVM
LVSTRATVS ÆDIFICA.

C 2

VIT

24 OETINGANÆ HISTORIÆ
VIT HOC SACELLVM AN-
NO 545, ET CONSECRA-
TVM EST IN HONOREM
NOSTRÆ DOMINÆ. VRBS
NOMEN A DVCE ACCE-
PIT &c.

A
Hunc nu-
merum aliū
accipiunt
pro 7. aliū
pro 4.

Velfer.
Gevvold V.
Ponte Oeni.
&c.

Hunc Ottonem alii, contra commu-
nem populi scriptorūque multo-
rum sensum ad commenta relegant
vnà cum Theobaldo fratre, quem
Pisonii (Bauzanum est, Tirolis oppi-
dum) salutaribus Baptismi aquis et
piatum tradunt iidem, qui Ottonem
Oetingæ imperasse docent.

CAPVT V.

*De sacello, cultui Deiparæ, à S.
Ruperto, dedicato.*

QVod hodie Deiparæ sacrum
& non Germaniâ tantum vni-
uersâ, sed exteris etiam regni
celebre, Oetingæ sacellum visitat.
Planetis olim dicatum fuisse, res vni-
gò est indubiæ fidei, à maioribus fa-
sta